DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 12 listopada 1951 **Nr 22** Poz. 77-81

TREŚĆ:

77

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 2 listopada 1951 r.

w sprawie zniesienia stałych nadzorów podatkowych w wytwórniach drożdży.

Do czasu definitywnego uregulowania sprawy szczególnego nadzoru podatkowego, przewidzianego w art. 4 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 56, poz. 506), zarządzam w okresie przejściowym, co następuje:

1) Znosi się z dniem 30 listopada 1951 r. stałe nadzory podatkowe w wytwórniach drożdży. Pracowników, pełniących te funkcje, należy przenieść do referatów nadzoru podatkowego w wydziałach finansowych prezydiów rad narodowych powiatowych i miast stanowiących powiaty względnie do innych referatów w zależności od ich przydatności służbowej chyba, że pracownicy ci wyrażą chęć przejścia do pracy w administracji przemysłowej, o ile władze przemysłowe wyrażą na to swoją zgodę; w takich przypadkach Ministerstwo Finansów poleca nie czynić przeszkód w przejściu pracowników stałego nadzoru do wspomnianej administracji.

2) W dniu 30 listopada 1951 r. należy przeprowadzić w drożdżowniach szczegółowe rewizje obrachunkowe w myśl zasad zawartych w §§ 18 i 272 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U .R. P. Nr 88, poz. 746, z 1934 r. Nr 3, poz. 12, z 1935 r. Nr 33, poz. 235, z 1936 r. Nr 4, poz. 32 i Nr 5, poz. 49, z 1937 r. Nr 7, poz. 60 i Nr 79, poz. 575 oraz z 1939 r. Nr 18, poz. 117) przy uwzględnieniu zmian, wynikających z niniejszego zarządzenia. Rewizję przeprowadzi komisja pod przewodnictwem inspektora Oddziału Dochodów Państwowych w Wydziale Finansowym Prezydium Wojewódzkiej (m. st. Warszawy i m. Łodzi) Rady Narodowej przy udziale kierownika referatu nadzoru podatkowego w Wydziale Finansowym Prezydium Powiatowej (Miejskiej) Rady Narodowej, kierownika stałego nadzoru drożdżowni i przedstawiciela drożdżowni.

Po ukończeniu czynności obrachunkowych przewodniczący komisji poleci zdjąć wszystkie zabezpieczenia urzędowe (plomby) w drożdżowniach za wyjątkiem zabezpieczeń (plomb) w gorzelniach drożdżowych, które podlegają nadal kontroli według przepisów o monopolu spirytusowym.

Z powyższych czynności należy spisać odpowiedni protokół, podpisany przez członków komisji i przedstawiciela drożdżowni.

3) Po zniesieniu stałych nadzorów drożdżownie podlegać będą nadzorowi podatkowemu ze strony organów finansowych. Nadzór ten ma na celu dopilnowanie, aby cała produkcja drożdży została ujęta książkowo, rozchód odpowiednio udokumentowany, a zapas książkowy był zgodny z zapasem rzeczywistym.

Minister Finansów K. Dąbrowski

78

OKÓLNIK

z dnia 24 września 1951 r.

w sprawie traktowania rejestrów, prowadzonych przez właścicieli biur pisania podań, na równi z księgami podatkowymi Nr 3. Nr PM. 19961/1/51.

Ministerstwo Finansów poleca traktować rejestry, prowadzone przez właścicieli biur pisania podań na zasadzie przepisów rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości z dnia 27 września 1933 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o biurach pisania podań oraz o zakazie udzielania porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 544) — na równi z księgami podatkowymi Nr 3 (księgami przychodów i rozchodów), określonymi w §§ 36—37 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1949 r. o księgach handlowych i podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 502) i uznawać je za prawidłowe księgi podatkowe w rozumieniu § 21 tegoż rozporządzenia, jeżeli rejestry te prowadzone są zgodnie z przepisami §§ 18—21 wspomnianego na wstępie rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości z dnia 27 września 1933 r. i z przepisami § 24 ust. 4 i 5 rozporządzenia o księgach oraz jeżeli zapisy przychodów dokonywane są w rejestrach bieżąco, nie później niż z końcem danego dnia.

W związku z powyższym — wobec ciążącego na właścicielach biur pisania podań obowiązku prowadzenia rejestrów, o których mowa w cytowanym na wstępie rozporządzeniu z dnia 27 września 1933 r. — nie należy domagać się prowadzenia ksiąg podatkowych Nr 3.

Jednocześnie Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że przepis § 24 ust. 2 i 3 rozporządzenia o księgach nie ma zastosowania do omawianych rejestrów, gdyż § 19 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości z dnia 27 września 1933 r. wymagający, aby rejestry były trwale oprawione, o stronach kolejno ponumerowanych i przed rozpoczęciem prowadzenia przedstawione staroście (prezydium właściwej rady narodowej) celem zaopatrzenia w adnotację, stwierdzającą ilość stron, którą rejestr zawiera, — należy uważać za czyniący zadość wymaganiom § 24 ust. 2 i 3 rozporządzenia o księgach.

Wicedyrektor Departamentu R. Galster

79

OKÓLNIK

z dnia 8 października 1951 r.

w sprawie kwalifikacji obowiązku podatkowego tłumaczy przysięgłych, prowadzonych przez nich ksiąg oraz norm średniej dochodowości. Nr PM. 20733/3/51.

I.

W związku z wątpliwościami co do kwalifikacji obowiązku podatkowego tłumaczy przysięgłych, Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

Tłumacze przysięgli powoływani są przez Ministra Sprawiedliwości na podstawie § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 104, poz. 943). Zajmują oni stanowisko osób o charakterze zaufania publicznego i podlegają nadzorowi właściwego prezesa sądu wojewódzkiego.

Tłumacze przysięgli wykonują czynności bądź na zlecenie władz administracyjnych i sądowych, bądź na rzecz stron. Ponieważ dekret z dnia 26 października 1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 445), traktuje tłumaczy na równi z biegłymi, wynagrodzenia tłumaczy otrzymywane za czynności wykonywane na zlecenie sądów, należy uważać za wynagrodzenia biegłych w postępowaniu sądowym. Analogicznie należy za wynagrodzenia biegłych w postępowaniu administracyjnym uważać wynagrodzenia za czynności dokonywane przez tłumaczy przysięgłych na zlecenie władz administracyjnych.

Wynagrodzenia zatem tłumaczy przysięgłych otrzymywane od władz administracyjnych i sądowych za czynności wykonywane na zlecenie tych władz podlegają podatkowi od wynagrodzeń na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 41) oraz § 9 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 marca 1949 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 98 z późniejszymi zmianami).

W przypadku, gdy tłumacz przysięgły wykonuje wyłącznie czynności na zlecenie władz administracyjnych i sądowych podlegające w myśl cytowanych przepisów podatkowi od wynagrodzeń, nie ciąży na nim obowiązek podatkowy w zakresie podatków obrotowego i dochodowego ani też obowiązek uzyskania karty rejestracyjnej.

Pozostałe natomiast czynności wykonywane przez tłumaczy przysięgłych poza wykonywanymi na zlecenie władz administracyjnych i sądowych uważać należy za cywilno-prawne, zawodowe i odpłatne świadczenia usług w rozumieniu art. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 449), powodujące w stosunku do osiąganych z tytułu wykonywania ich przychodów powstanie obowiązku podatkowego w podatku obrotowym i uzyskania karty rejestracyjnej oraz obowiązku podatkowego w podatku dochodowym.

II.

Dla celów wymiaru podatku obrotowego i dochodowego tłumaczom przysięgłym, którzy oprócz wykonywania usług na zlecenie władz administracyjnych i sądowych wykonywują również cywilno-prawne, zawodowe i odpłatne świadczenia usług, Ministerstwo Finansów poleca traktować repertorium prowadzone przez tłumaczów przysięgłych na zasadzie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 grudnia 1928 r. o tłumaczach przysięgłych (Dz. U. R. P. Nr 104, poz. 943) na równi z księgami podatkowymi Nr 3 (księgi przychodów i rozchodów), określonymi w § 36 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1949 r. o księgach handlowych i podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 502) i uznawać je za prawidłową księgę podatkową w rozumieniu § 21 tegoż rozporządzenia, jeżeli repertorium to prowadzone jest zgodnie z § 10 wspomnianego na wstępie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 grudnia 1928 r. i jeżeli zapisy przychodów są dokonywane w nim bieżąco, nie później niż z końcem danego dnia i zgodnie z przepisami § 24 ust. 4 i 5 cytowanego rozporządzenia Ministra Skarbu o księgach handlowych i podatkowych z dnia 17 grudnia 1949 r.

W związku z powyższym nie należy domagać się od tłumaczów przysięgłych prowadzenia ksiąg podatkowych Nr 3 w przypadkach prowadzenia przez nich repertorium, o którym mowa w cytowanym na wstępie rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 grudnia 1928 r.

Jednocześnie Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że przepisy § 24 ust. 2 i 3 rozporządzenia o księgach nie mają zastosowania do omawianego repertorium, prowadzonego przez tłumaczów przysięgłych, gdyż § 10 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 grudnia 1928 r. wymagający, aby repertorium było przesznurowane, oparafowane, zaopatrzone w pieczęć oraz podpisane przez prezesa sądu okręgowego, należy uważać za czyniący zadość wymogom § 24 ust. 2 i 3 rozporządzenia o księgach.

Kwoty pobrane za świadczenia cywilno-prawne należy zapisywać w repertorium jednocześnie w rubryce „pobrane wynagrodzenia" i w rubryce „Uwagi" i rubryki te co miesiąc sumować. Sumy miesięczne w rubryce „Uwagi" stanowić będą podstawę do obliczenia zaliczek miesięcznych na podatek obrotowy i dochodowy.

III.

Ministerstwo Finansów na podstawie art. 132 ust. 3 dekretu o postępowaniu podatkowym ustala szacunkową normę zysku netto dla tłumaczów przysięgłych w granicach od 80 do 90% od obrotu (im wyższy obrót, tym wyższa dochodowość) osiąganego w zakresie cywilno-prawnych świadczeń usług.

Wicedyrektor Departamentu R. Galster

80

OKÓLNIK

z dnia 12 października 1951 r.

w sprawie właściwości miejscowej podatników podlegających ograniczonemu obowiązkowi w podatku dochodowym.

Nr PM. 20162/1/51.

Na zapytania terenu w sprawie właściwości miejscowej podatników podlegających ograniczonemu obowiązkowi w podatku dochodowym Ministerstwo Finansów wyjaśnia:

Stosownie do przepisu § 49 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 11 stycznia 1951 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 43) utraciło moc z dniem 1 stycznia 1951 r. rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 1 grudnia 1946 r. w sprawie wykonania w zakresie danin publicznych pobieranych na rzecz Skarbu Państwa art. 3, 15, 58 ust. 3, 59, 60 ust. 3, 117, 120, 148 ust. 1, 161 ust. 2 i 164 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 5, poz. 27).

Uchylony więc został przepis § 4 powołanego rozporządzenia, normujący właściwość miejscową I Urzędu Skarbowego w Warszawie w sprawach podatku dochodowego podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu osób fizycznych nie mających na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej miejsca zamieszkania ani pobytu, spadków nieobjętych po tych osobach oraz osób prawnych, których ani siedziba ani zarząd nie znajdują się na obszarze Rzeczypospolitej.

Z dniem 1 stycznia 1951 r. właściwość miejscową w sprawach podatników podlegających ograniczonemu obowiązkowi w podatku dochodowym normują przepisy art. 8 ust. 2 i 3 oraz art. 15 dekretu o postępowaniu podatkowym, a więc podatek dochodowy powinien być ustalany z reguły w okręgu, w którym są położone źródła przychodów.

Wicedyrektor Departamentu R. Galster

81

OKÓLNIK

z dnia 17 października 1951 r.

w sprawie trybu wydawania kart rejestracyjnych na handel reglamentowanymi materiałami drzewnymi. Nr PM. 19161/1/51.

W myśl przepisu § 1 rozporządzenia Ministra Leśnictwa z dnia 8 marca 1951 r. w sprawie obrotu i gospodarowania reglamentowanymi materiałami drzewnymi (Dz. U .R. P. Nr 25, poz. 193) skup i obrót materiałami drzewnymi reglamentowanymi na podstawie rozporządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 1 marca 1951 r. w sprawie uznania niektórych materiałów drzewnych za reglamentowane (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 187) powierzony został na zasadzie wyłączności przedsiębiorstwu państwowemu „Paged" Państwowa Centrala Drzewna. Centrala ta upoważniona została do udzielania zezwoleń innym przedsiębiorstwom i osobom na dokonywanie skupu i obrotu reglamentowanymi materiałami drzewnymi.

Celem przeciwdziałania wykonywaniu nielegalnego handlu reglamentowanymi materiałami drzewnymi Ministerstwo Finansów po porozumieniu się z Ministerstwem Leśnictwa zarządza, aby organa finansowe uzależniały wydawanie kart rejestracyjnych na handel reglamentowanymi materiałami drzewnymi od przedstawienia przez ubiegających się o uzyskanie karty rejestracyjnej — zezwolenia przedsiębiorstwa państwowego „Paged" Państwowa Centrala Drzewna na dokonywanie skupu i obrotu reglamentowanymi materiałami drzewnymi.

Wicedyrektor Departamentu R. Galster

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 60; półrocznie — zł 33; kwartalnie — zł 18.
Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe Administracji Dz. Urz. Min. Finansów w P. K. O. w Warszawie Nr 1-4428/431.
Inne ogłoszenia — zł 2.70 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 0,45

ODBIORCA:

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 14761, 13. XI. 51. 2-B-43..., 15...